

синове са представиха на правителството. Мавра и снахитѣ ѣ стояха на близу, по нѣкога закриваха просълзенитѣ си очи и тайно са молѣха. Редѣ доде и на тѣхното семейство. Предсѣдателятъ извика : „Семо Егоровъ !“

— „Тука,“ обади са Семо и са поклони.

— Голѣмо ли ти е семейството ? попита го предсѣдателя.

— Ето го, сички сме тукъ на лице : четирма синове, четири бѣли сокола, и азъ единъ — петъ, отговори Семо весело.

— Кого притѣкнѣвашъ за войникъ, ти дѣдо ?

— Когото изберете, господине.

— Че тѣ сж твои дѣца, и ти трѣба да кажешъ кого ще дадешъ.

— Че сж мои, то са знае, нъ когото искате вий, него можете да земете. Сичкитѣ сж юнаци, сички пѣргави, здраванаци и азъ не можа да похуля нито едного отъ тѣхъ.

— Кой е най-голѣмиятъ ?

— Ето го : Егоръ.

— Жененъ ли е ?

— Жененъ, съ петъ дѣца.

— Да земемъ ли него ? попита предсѣдателятъ усмихнато.

— Воля ваша, ако го аресате, земете го. Господъ съ него, каза Семо.

— Че той има жена и петъ дѣца.

— Нека ги има. Ний не щемъ остави гладни нито дѣцата му, нито жената му. Богъ вижда.

— Ти съгласенъ ли си ? попита предсѣдателятъ Егора.

— Ако баща ми ма благослови, и ако на ваша милость е угодно, азъ сжмъ готовъ.

— „На мѣрката !“ извика предсѣдателятъ.

Егоръ са растрѣпера.

— Дайте ми воля, обади са вториятъ Семовъ синъ